

SĂRBĂTOAREA TUTUROR SFINȚILOR LA PATRIARHIE (2017)

Duminică, 29 mai / 9 iunie, ziua pomenirii Sfintei Mucenițe Teodosia Fecioara, după calendarul sărbătorilor cu data fixă și ziua pomenirii căderii Constantinopolului, Patriarhia a sărbătorit, după calendarul sărbătorilor fără data fixă din perioada Penticostarului, Sărbătoarea Tuturor Sfinților, care au fost roadele pogorârii Duhului Sfânt, la paraclisul din interiorul Sfintei Biserici a Sfintei Mănăstiri Sayda Naya.

Sfânta Liturghie sărbătorească a fost condusă de ÎPS Mitropolit Isihie de Capitolia, care a ținut următoarea predică în fața creștinilor care au umplut paraclisul:

„Cu Duminica tuturor sfinților, se încheie ciclul sărbătorilor fără dată fixă care a început în Duminica vameșului și a fariseului. Biserica ne-a arătat lucrarea completă a Purtării de grijă a lui Dumnezeu în Triodul plin de întristare smerită și în Penticostarul plin de veselie, cu sărbătoarea Paștilor ca eveniment central. Am văzut căderea primilor oameni creați și îndreptarea firii noastre prin Învierea lui Hristos. Am întâmpinat venirea Mângâietorului în lume și am sărbătorit nașterea unui nou popor al lui Dumnezeu, inaugurarea și insuflarea Duhului Sfânt „în tot trupul”. Strâns legată de această sărbătoare este sărbătoarea de astăzi, care pecetluiește și marchează sfârșitul perioadei sărbătorești.

Sărbătoarea de astăzi vine ca dovada lucrării Bisericii, a impactului Duhului Sfânt în lume. Pentru că ne prezintă roadele aceluia seceriș, secerișul câmpurilor albe – al neamurilor, pe care apostolii au fost trimiși să le secere. Și cum comentează foarte frumos Nikiforos Xanthopoulos la Sinaxarul zilei: cei mai dumnezeiești Părinți au stabilit

această sărbătoare după pogorârea Duhului Sfânt pentru a arăta că prin Apostoli, prezența Preasfântului Duh a reușit să sfințească și să înțeleptească firea omului, și i-a readus pe oameni la starea îngerilor prin Iisus Hristos, fie prin jertfirea sângelui martirilor, fie prin viețuirea și purtarea lor virtuoasă. Iar aceasta este o lucrare de dincolo de fire. Duhul, Dumnezeu, coboară și omul, pământul, urcă. Logosul lui Dumnezeu urcă trupul îndumnezeit și atrage în El pe cei care doresc să înfăptuiască lucrări de împăcare cu Dumnezeu. Poporul până acum înstrăinat de Dumnezeu se unește cu Dumnezeu și devine prietenul lui. Neamurile își oferă începutul, Toți Sfinții.

Totuși, există un al doilea motiv care a dus la stabilirea acestei sărbători colective. Mulți sfinți sunt cunoscuți și cinstiți la praznice și sărbători ale Bisericii. Cu toate acestea, sunt mult mai mulți cei în care S-a sălășluit Duhul Sfânt și i-a făcut sfințiți. Dar au rămas necunoscuți și nevăzuți. Prin urmare, Biserica îi cinstește astăzi pe acești sfinți necunoscuți care „au trăit după învățăturile lui Hristos în India și Egipt și Arabia și Mesopotamia și Frigia și în țările de deasupra Mării Negre; și mai mult, în întreaga Europă de Apus și în insulele britanice sau, mai simplu, la Răsărit și la Apus.”

Sinaxarul ne oferă și un al treilea motiv. Se cuvine ca toți sfinții care sunt sărbătoriți individual să fie adunați într-o singură sărbătoare comună, pentru a se arăta astfel că, împreună, ei au luptat pentru singurul Hristos, într-o arenă comună, au alergat în arena Virtuții creștine, au fost slujitori ai unui singur Dumnezeu și au primit cu vrednicie cununa biruinței de la El. De asemenea, sărbătoarea comună va fi un impuls pentru credincioșii care cred în același Hristos și sunt slujitori ai aceluiași Dumnezeu și se străduiesc ca aceia (sfinții) pe calea bătută a vieții în Hristos. Va fi un impuls dar și o nădejde sigură că luptătorii de astăzi vor ajunge la slava sfinților și vor fi și ei numărați în soborul

sfinților, deoarece „au dus greutatea zilei și arșița” (Matei 20: 12). Această sărbătoare ar putea fi propria noastră sărbătoare mâine, când harul lui Dumnezeu ne va socoti vrednici să ne cheme în lumea fericită a Bisericii triumfătoare din ceruri. Deoarece fiii Bisericii trăiesc cu această nădejde; că aceste cuvinte pe care le aud în ziua de azi, „în duminica de după Cinzecime, sărbătorim sărbătoarea tuturor Sfinților, care au strălucit în întreaga lume, la nord și la sud, la răsărit și la apus”, vor fi și pentru ei, sărbătorind împreună într-o zi.

„Pe toți prietenii Domnului meu îi laud, iar cei ce vor mai fi, sa intre împreună cu toți”.

Totuși, sărbătoarea nu a avut dintotdeauna un context atât de larg. A fost doar o sărbătoare a tuturor mucenicilor. Din secolului al IV-lea avem predica Sfântului Ioan Gură de Aur la această sărbătoare. Mai mult, tipicul bisericii Sfânta Sofia din Constantinopol din sec. al X-lea menționează o adunare și o Panehidă în Biserica Mare și în Biserica Sfinții Mucenici, situată în apropierea Bisericii Sfinții Apostoli. Sărbătoarea este numită „a Tuturor Sfinților”, dar Sinaxarul zilei specifică faptul că se face pomenirea „tuturor sfinților mucenici care au mărturisit în întreaga lume în vremuri diferite pentru numele marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Iisus Hristos”. Dacă informația lui Xanthopoulos este corectă, Sărbătoarea Tuturor Sfinților s-a introdus în timpul domniei lui Leon cel înțelept, care a construit o biserică și a vrut să o închine în numele soției sale Teofana, care „a fost bine plăcută lui Dumnezeu”. Cu toate acestea, el a fost sfătuit că nu ar fi un lucru chibzuit să închine o biserică unei femei, chiar dacă a fost o Sfântă, dar care a murit recent, iar timpul încă nu i-a dat „cinstirea și închinarea”. Regele s-a lăsat înduplecat și a închinat Biserica „tuturor sfinților din întreaga lume ...” spunând: „Dacă Teofana este o Sfântă, va fi numărată în rândul lor”.

Indiferent de originea noii sărbători cu un context general,

adică nu numai pentru mucenici ci pentru toți sfinții, extinderea sa a fost o mare reușită. Mucenicii lui Hristos nu sunt numai cei care și-au vărsat sângele pentru credința lui Hristos și astfel și-au pecetluit credința și mărturia. Mucenici sunt toți aceia care au luptat lupta vieții creștine și au purtat cu răbdare crucea lui Hristos în această lume. Mucenicii sunt cei care s-au făcut martiri pentru Hristos prin mucenicia zilnică a conștiinței; mărturisitorii, care au făcut mărturisirea cea bună „înaintea neamurilor și a împăraților”; ierarhii, care au păstorit turma lui Hristos cu iubire de Dumnezeu și au păstrat credința cea adevărată; sfinții și nevoitorii care și-au răstignit trupul „împreună cu patimile și poftetele”; oamenii din lume, care au trăit în pământul ispitelor și luptându-se, „s-au purtat” totuși ca și cum ar fi fost în ceruri; și împreună cu aceștia, proorocii, dreptii și părinții înaintași din Vechiul Testament, care au trăit după lege și „au mucenicit prin credință”, așteptând pământul făgăduit; și în mod excepțional, Sfânta Sfintelor, Prea Sfânta Fecioară și Maica Domnului Hristos, Născătoarea de Dumnezeu Maria.

Îi cinstim pe sfinți cu această sărbătoare, luându-le viața ca exemplu și rugându-i să mijlocească pentru noi la Dumnezeu. Al Cărui har și milă nemăsurată să fie cu noi toți. Amin.”

În timpul Sfintei Liturghii, Preafericitul Teofil, Părintele nostru și Patriarhul Ierusalimului, a venit să se închine la Sfântul Paraclis împreună cu Părinți aghiotafiți și cu domnul Christos Sophianopoulos, Consulul General al Greciei în Ierusalim.

Maica Serafima, stareța care a restaurat și păstrează mănăstirea în stare bună, a oferit o recepție bogată la egumenie soborului patriarhal și arhieresc, domnului Consul și tuturor creștinilor adunați la Sfânta Liturghie.

Din partea Secretariatului General

<httpv://youtu.be/2mJ3R7bqgpA>

```
ngg_shortcode_0_placeholder"  
order_direction="ASC"  
maximum_entity_count="500"]
```

```
order_by="sortorder"  
returns="included"
```